

NTFs nye president:

Trives best som lagspiller

Hun virker å være helt uten nykker. Det fødte organisasjonsmenneske. Engasjert, dedikert, kunnskapsrik, ryddig – og med stor arbeidskapasitet.

Snøføyka pisker mot ruten mens mørket faller på og vi passerer Moss. Kjøreturen fra Oslo til Fredrikstad tar en drøy time og ettermiddagsrushet setter inn idet vi kjører inn i Østfoldbyen med 75 000 innbyggere – og snøværet er gått over i regn. Tidende er på vei for å møte NTFs påtroppende president.

Det er 6. desember og klokken nærmer seg fire. Camilla Hansen Steinum har behandlet dagens siste pasient og venter på at Tidende skal dukke opp i Gelertsens gate 11, der hun deler praksis med sin tannlegefar og en sekretær.

– Vi har ansatt en tannlege til nå, i 60 prosent stilling, som skal begynne 1. februar. Vi har veldig mye å gjøre, og jeg vet at jeg kommer til å få en del fra-

vær fra praksisen de neste par årene i hvert fall, og jeg vil at pasientene mine skal bli tatt godt vare på. Det er ikke for å trappe ned at jeg har valgt å bli president. Etter hvert kommer jeg tilbake her for fullt, sier Steinum og viser rundt i den gamle direktørboligen som siden 2003 har rommet praksisen til far og datter Steinum.

– Jeg var ferdigutdannet i 2002 og jobbet et år offentlig i Fredrikstad før jeg startet privat praksis sammen med faren min. Mens vi bygget opp praksisen fortsatte jeg å jobbe 50 prosent offentlig. Jeg er veldig glad for at jeg har erfaring fra både offentlig og privat sektor. Og det jeg savner i hverdagen nå er barna. Jeg synes det er dumt at vi som privatpraktiserende ikke ser denne pasientgruppen. Som offentlig jobbet jeg også mye med pasienter som er redde for tannbehandling, og fikk erfaring med lystgass. Det er også noe vi tilbyr i vår praksis i dag, ettersom faren min også har vært engasjert i pasienter

med angstproblematikk, men lystgass er generelt noe som brukes i mindre grad nå enn før. Det er blitt mer vanlig å premedisinere angstpasiene nå, og det er i grunnen en god idé. Det er flere ting som taler for å ikke bruke lystgass, blant annet arbeidsmiljøhensyn. Og det er tungvint å behandle samtidig som en holder på med den store masken.

Valget falt på tannlegeyrket

Klinikken inneholder tre behandlingsrom, og det går mye i den fargen Camilla Hansen Steinum liker best; lilla. Alle behandlingsstolene er trukket i en dus variant av yndlingsfargen.

– Jeg hadde lenge lyst til å bli journalist og lurte på om jeg skulle søke Journalisthøyskolen. Moren min er norsklærer, og jeg tok grunnfag i nordisk før jeg bestemte meg for tannlegestudiet, forteller Steinum, og forklarer at blomsterbukettene som står rundt omkring kommer fra ulike hold, ofte overraskende, for å gratulere henne med presidentvervet. Hun er 35 år, og NTFs yngste president noensinne. Hun har utvilsomt og allerede gjort mye ut av tannlegeutdannelsen, så det er ikke sikkert yrkesvalget var så dumt. I studietiden var hun leder av studentutvalget og satt i fakultetsstyret og studieutvalget. Hun var med på å forme den nye studieformen som er bygget opp rundt problembasert læring (PBL).

– Jeg likte den studieformen veldig godt, og synes det er synd at kullene nå blir så store slik at den kanskje må forlates igjen.

Steinum har holdt kontakten med studiestedet. Hun avslutter deltidsjobben ved Oslofakultetet nå som hun blir president, selv om hun gjerne skulle fortsatt med å undervise i Kommunikasjon og adferdsfag. Det kan bli aktuelt igjen en annen gang. Nå er det NTF som får henne fullt og helt, minst en dag i uken.

– Jeg ser frem til å være en del i Oslo, og ha arbeidsplass i NTFs sekretariat. Det skal bli fint å komme i gang. Være til stede og bli kjent. Bussen til Oslo stopper nesten rett utenfor døren der jeg bor nå, og jeg føler meg hjemme i Oslo også. Jeg har bodd der i seks år.

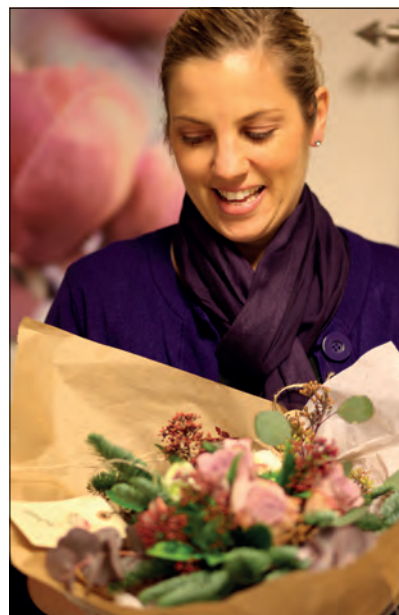
Etikk og lokalt engasjement

En liten fem minutters spasertur unna klinikken ligger presidentboligen. Den er hvit. Lys, ny og moderne. Steinum kjøpte toppleiligheten, som har to etasjer og to terrasser for ett år siden. Hun serverer kaffe – og te. Hun har ikke begynt med kaffe ennå. Faren hennes sier at da er hun ikke voksen. Vi får brente mandler og kjeks som hun understreker at hun ikke har bakt selv. Baking driver hun ikke med.

– Vennene mine ler høyt når de hører at jeg er president. Det er en rar tittel. Litt pompøs, og litt gammel og ærverdigg. På spørsmål om hun har tenkt å gjøre noe med den i retning av å forandre svarer hun at det har hun ikke tenkt på.

– Er det noe annet du har tenkt at du vil forandre på?

– Jeg vet i hvert fall at jeg er opptatt av at det skal bli bedre kontakt og mindre avstand mellom lokalforeningene og NTF sentralt, og også større engasjement lokalt. Uten det blir vi ikke en sterk forening. Da vi innkalte til medlemsmøte i Østfold for å snakke om nye etiske regler og obligatorisk etterutdanning i høst var det seks som meldte seg på. Det må vi gjøre noe med. Med så dårlig oppslutning måtte vi avlyse. Vi kan ikke få folk til å komme fra sekre-

NTFs nye president får mange gratulasjoner og blomster.

tariatet i Oslo når det ikke er større interesse enn det. Og jeg tror noe av grunnen til den manglende interessen er at vi fra sentralt hold har vært for dårlige til å formidle hva vi driver med, og ikke minst at prosesser tar tid. Dette med Helfo-takster for eksempel. Det er noe det tar lang tid å eventuelt endre, slik det er i alle saker som har med lovverk å gjøre. Disse tingene tar mye lenger tid enn en privatpraktiserende tannlege er vant til når han eller hun først bestemmer seg for noe. Vi tannleger må forstå at alle prosesser ikke går like raskt som dem som finner sted i vår egen praksis.

– Dessuten er jeg opptatt av tannleger og etikk. Det er fundamentet for alt vi driver med. Jeg vil at vi skal ha pasienten og pasientens beste som det vi tenker mest på. Det gjenspeiles også i de nye etiske reglene som ble vedtatt på representantskapet i november i fjor, og der jeg var med i arbeidsgruppen. Jeg er litt redd for utviklingen. Som leder av Østfold Tannlegeforening synes jeg å se en tendens til at det hardner til og at det er litt for mye business-tankegang og litt for lite helse blant en del tannleger, og det er jeg ikke så ille glad i, som det heter her i Fredrikstad. Jeg tror og håper at fremtiden vil dreie seg om at tannlegen først og fremst er

helsearbeider og ikke en som bare tenker på seg selv. Det er viktig å ha pasientens beste fremst i tankene. Ikke at vi ikke skal tjene penger og kunne leve av dette. Det er ikke det jeg mener. Og jeg ser at det stilles større krav til tannlegene nå sammenlignet med tidligere. Vi merker det godt hos oss, i en liten praksis. Helsenett og alt annet skal være der, og det er like mye arbeid og kostnader ved det enten praksisen er stor eller liten. Så jeg har full forståelse når folk sier at det er mye og at det er mange nye krav. Det er helt riktig. Det er kommet mange nye krav til oss, og vi må forholde oss til dem. NTF har her en viktig rolle i å støtte og legge til rette slik at tannlegene får en fin hverdag.

– Hva ser du som din styrke når du går inn i presidentrollen?

– Jeg tror noe av min styrke kan ligge i at jeg er relativt ung, og kanskje dermed har et annet perspektiv. Dessuten har jeg lang erfaring fra lokalforeningen. Jeg har vært leder av Østfold Tannlegeforening i fem år, og før det satt jeg tre år som styremedlem og kasserer.

MNTF skal signalisere kvalitet

Fra og med januar 2012 er det et krav til medlemmene av NTF at de går på kurs. 150 timer over fem år er regelen i det nye systemet med obligatorisk etterutdanning.

– Dette er ikke en revolusjon for de aller fleste av oss. Mange tannleger går på kurs, og mange går mer enn det som ligger i kravet. I vår praksis drar vi på kurs veldig ofte. Gjerne alle sammen. Vi går på kurs lokalt og vi drar til Oslo og København på Årskursus. Og til Göteborg, når Riksstämman er der. Og sånn er det mange tannleger som holder på.

Dette er først og fremst et krav som er kommet for å få med dem som ikke går på kurs, og for at vi skal kunne si at medlemskap i NTF har med kvalitet å gjøre. Vi vil at medlemmene skal føle at de får noe igjen for medlemskapet, og dette er en del av det.

Gleder seg

– Det hender jeg våkner og tenker: – Hva har jeg gjort? Og så husker jeg hvorfor jeg stilte til valg og hva jeg ønsker å gjøre ut av dette og da er jeg helt trygg. Jeg ble spurt før sommeren, om jeg kunne tenke meg å stille til valg. Da

svarte jeg at det må jeg tenke på. Etter sommeren bestemte jeg meg, etter å ha gått noen runder med pappa, som jeg deler praksis med, og de andre medlemmene av hovedstyret. Jeg ville høre hva de tenkte. Det er flinke folk der og jeg vet at jeg ikke blir alene. Jeg har mange med meg til å gjøre denne jobben, og jeg er på mange måter en lagspiller fremfor noe annet.

– Å være leder handler langt på vei om å huske på ting, og der er jeg god. Jeg er i hvert fall strukturert. Det vet jeg. Det gjelder å ikke glemme å følge opp saker og prosesser. Og det gjelder å ha tid til alt. Jeg har god tid til foreningsarbeid, ettersom jeg ikke har familie og små barn, slik mange andre på min alder har. Jeg liker å jobbe, og jeg er fleksibel. Som privatpraktiserende tannlege er en fri på mange måter. Og så er en ikke det likevel, sånn helt uten videre. Det er mye jobbing. Og faren min er av den gamle skolen, så han er vant til å jobbe enda mer enn meg, og forventer at jeg skal gjøre det samme, tror jeg. Han er ikke så glad i administrasjon. Så det blir min jobb.

– Samtidig er det viktig for meg å være engasjert i foreningsarbeid, og møte kolleger gjennom det. Jeg ville blitt lei hvis jeg bare skulle vært i praksisen. Jeg trenger litt mer sosial kontakt. Men det er en ting jeg ikke har tenkt så mye på. Og det er at det kommer til å bli representasjon. Jeg tror jeg må kjøpe meg en kjole som passer ved slike anledninger. Jeg er glad i klær, men er ikke vant til å være pent kledd på jobb. Til daglig blir det mest klinikk-tøy. Og treningstøy.

– Jeg håper jeg fortsatt får tid til å trene, helst tre ganger i uken. Og jeg elsker å reise. Kort eller langt. Familien har venner i Kenya, så der har jeg vært to ganger. Ellers har jeg vært i Australia, Hong Kong, mye i Spania og mange andre steder i Europa. Akkurat nå skal jeg til London noen dager og besøke broren min som bor der, i januar skal jeg til Berlin – og i mai er det New York. Og så får vi se.

– Først og fremst gleder jeg meg til å være president. Og jeg er spent.

Tekst: Ellen Beate Dyvi

Foto: Kristin Aksnes

